

uretfærdige Ejendomsskyldskat, som har virket her i nogle Aar, har dermed faaet sin Dom. Derfor maa alle Grundskattens Venner glæde sig over, at det foreliggende Lovforslag fremsættes netop af den højtærede Finansminister.

Hvad det radikale Venstre angaar, kan vi kun dele denne Glæde. Vi har jo Gang paa Gang baade ude blandt Befolkningen og her i Rigsdagen fremført vor Anskuelse denne Sag vedrørende. Vi har i den store Landbokommission af 1911 fremsat vore Meninger om en Ændring af Ejendomsskatterne til Stat og Kommuner. Vi har her i denne høje Rigsdag faaet gennemført de Vurderinger, som nu skal danne Grundlaget for en Beskatning af den Art, der er foreslaaet i Lovforslaget. Vi har dernæst Gang paa Gang fremsat Forslag for den høje Rigsdag, som gik ud paa at gaa bort fra den nuværende Ejendomsskyld over til en Skat paa Grundværdien baade til Stat og Kommune, og vi har gjort den Vurdering, som ligger til Grund for det her foreliggende Lovforslag, mere effektiv, idet vi har gennemført Loven af 4. Oktober 1919, som bevirker, at den Jordværdiansættelse, som de offentlige Myndigheder foretager, ikke alene gælder som Skattegrundlag, men for Tusinder af Tønder Lands Vedkommende ogsaa som Grundlag for det Vederlag, som skal ydes dem, der skal afgive Jord efter den nævnte Lov. Jeg nævner dette for at trække Linierne for mit Partis Stilling til dette Spørgsmaal op og for at klargøre, at vi Gang paa Gang har arbejdet hen imod at fremme en Reform som den her foreslaaede.

Men naar jeg har givet denne nærmere Begrundelse, maa jeg desværre tilføje, at i Lovforslaget er der mange Enkeltheder, som Grundskatvennerne ikke hilser med Glæde. Der er først og fremmest dette, at Lovforslaget holder sig indenfor den finansielle Ramme, som er angivet i den nuværende Ejendomsskyldlov, og man holder sig indenfor denne Ramme med den Begrundelse, at det vil være vanskeligt at omlægge Ejendomsskatterne paa en saadan Maade, at de giver øgede Indtægter i nedadgaaende Tider, og at man neppe bør tage for store Ejendomsskatter til Staten, fordi disse retteligst bør være forbeholdt Kommunerne. Angaaende den sidste Del af denne Begrundelse vil jeg gerne udtale min Beklagelse over, at man ikke har været i Stand til at fremsætte et Forslag — selv om man antyder, at et saadant kommer —, der klargør, hvad man tilstræber i saa Henseende, nemlig

hvilken Myndighed til at udskrive Skatter paa Ejendom man vil give Sognekommuner og Amtskommuner. Jeg beklager dette Forhold, fordi det giver en Halvhed i Bedømmelsen, en Uoverskuelighed i hele Forholdet, som er meget kedelig, naar man skal tage hele dette Spørgsmaal op til Overvejelse. Det er ikke muligt at bedømme Grundskatternes sociale Virkninger, naar man ikke har det samlede Lovkompleks at støtte sig til og vurdere efter, og jeg kan ikke se rettere, end at det maa være muligt for det høje Ministerium og for den højtærede Indenrigsminister at faa et Forslag færdigt, der antyder, hvad man fra Ministeriets Side vil i den Retning. Der er jo foretaget Forarbejder i saa Henseende, der har tidligere her i Tinget, som jeg har nævnt, været fremsat Forslag, der udtrykker, hvad man ad den Vej kan gøre, og hvilke Virkninger Forslag af den Art har. Det maatte vel ikke være saa vanskeligt for den nuværende højtærede Indenrigsminister at udgive et lille nyt Afsnit af „Rodes samlede Skatteværker“. Jeg tror, at man med nogen Ret kan beklage sig over, at man staar desorienteret i dette Forhold. Det forekommer mig, at selv om man er blevet vant til her i Folketinget, at det høje Ministerium aldrig kan faa gjort sit Arbejde rettidigt, kunde man dog i dette Tilfælde have paaregnet, at dette var sket af de Grunde, jeg nævnte før. Det synes mig, at man fra Oppositionens Side med Rette kan fremkomme med en Kritik og Bebrejdelse. Selv om man hører fra mange Sider, at det høje Ministerium har en overordentlig lang Arbejdstid og hænger vældigt i, er Resultatet som Regel, forekommer det mig, at Ministeriet ligesom mange Landmænd, der altid har travlt og aldrig kan holde Fyraften, altid kommer bagefter med at faa gjort det Arbejde, de skulde have gjort, og derfor høster tilsvarende ringe Nytte og Glæde af det Arbejde, der udføres. Jeg maa, som sagt, meget beklage, at man ikke har faaet klaret det høje Ministeriums og Regeringspartiernes Stilling til Sognekommunernes og Amtskommunernes Beskatningsret Ejendomsskatterne vedrørende.

Hvad den anden Del af Begrundelsen angaar, at man nødig under de nuværende Forhold, de nedadgaaende Tider, vil gaa med til at forhøje Ejendomsskatterne, vil jeg udtale, at saa maa man tage Ejendomsskatternes særlige Karakter, Art og Virkninger op til Overvejelse og Undersøgelse, og i Modsætning til de tidligere Ordførere skal jeg derfor